U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **G. K.**, zastoupen JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. OAM-17/ZA-ZA11-ZA02-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2017, č. j. 32 Az 36/2016 – 71,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 27. 10. 2017, č. j. 32 Az 36/2016 – 71, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, č. j. OAM-17/ZA-ZA11-ZA02-2016. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti rozsudku podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost

[3] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[4] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39,

č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[5] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[6] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že rozsudek krajského soudu plně odpovídá požadavkům judikatury na jeho přezkoumatelnost (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Z rozsudku je zjevné, jak soud ve věci rozhodl a že své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

[7] Stěžovatel jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany označuje skutečnost, že v Gruzii nemohou být on ani členové jeho rodiny bezplatně zdravotně ošetřeni, neboť jim v důsledku stěžovatelova odmítnutí vstupu do politické strany Gruzínský sen a zároveň účasti ve Sjednoceném národním hnutí byla tato možnost odňata. Ze spisového materiálu však vyplývá, že základní zdravotní péče je garantována všem občanům. Stěžovateli tak v souvislosti s odmítnutím vstupu do strany Gruzínský sen mohlo být odepřeno pouze proplácení nadstandardní péče, kterou svým členům politické strany dle neoficiálních informací poskytují. Omezení přístupu k nadstandardní zdravotní péči nelze považovat za azylově relevantní skutečnost. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu. Omezené prostředky stěžovatele na hrazení zpoplatněné nadstandardní zdravotní péče v v zemi původu nelze vykládat jako mučení ani nelidské či ponižující zacházení ze strany domovského státu (srov. rozsudek ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 Azs 259/2016 – 18). Pokud jde o přístup členů stěžovatelovy rodiny ke zdravotní péči v Gruzii, tento není pro posuzování stěžovatelova nároku na poskytnutí mezinárodní ochrany v ČR relevantní, neboť pouze stěžovatel je účastníkem řízení, ostatní členové rodiny zůstali v Gruzii.

[8] Co se týče tvrzeného fyzického napadení stěžovatele ze strany členů politické strany Gruzínský sen, je podstatné, že se stěžovatel ani nepokusil využít žádné z možností vnitrostátní ochrany. Nejvyšší správní soud k násilí ze strany nevládní skupiny v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 48/2017 – 26, konstatoval, že tato skutečnost zcela jistě nemůže být důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť se nejedná o azylově relevantní pronásledování ve smyslu tohoto ustanovení. V úvahu by proto mohlo

teoreticky připadat pouze přiznání doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu z důvodu hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. O tu by se však mohlo jednat pouze tehdy, pokud by žadateli byla ochrana v zemi původu odepřena. Stěžovatel však doposud příslušné orgány v zemi původu o ochranu ani nežádal.

[9] Stěžovatelem vyjádřené obavy ohledně možného násilí vůči stěžovateli ze strany občanů Abcházie z důvodu účasti jeho otce a strýce v gruzínsko-abcházské válce v 90. letech 20. století je třeba označit za pouze hypotetické. Jak poukázal krajský soud, stěžovatel nijak nekonkretizoval, od koho konkrétně, kdy ani jaké nebezpečí by mu mohlo hrozit. Společně se skutečností, že stěžovatel dle své výpovědi od dětství v Abcházii pobýval bez jakýchkoli problémů, je třeba jeho aktuální tvrzení označit za nespecifikovaná, vágní a čistě hypotetická. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, vyslovil, že *„povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí", že bude takovému zacházení vystaven"*. Takové nebezpečí však v případě stěžovatele nehrozí.

[10] Nejvyšší správní soud dodává, že dále se k podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 nebo §14a zákona o azylu, již podrobně vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, a to včetně podmínek, které je třeba splnit, pokud je tvrzeným původcem pronásledování nestátní subjekt (např. rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2007 – 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, nebo výše uvedený rozsudek č. j. 5 Azs 50/2008 – 62). Z tvrzení stěžovatele a obsahu spisu soud považuje za nepochybné, že stěžovatel tyto podmínky nesplňuje.

[11] Na stěžovatelem požadované udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a posouzení důvodů tvrzených žadatelem je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, nebo ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud vybočil z výše vytyčených mezí soudního přezkumu způsobem, který by mohl mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] K předloženým dokumentům v gruzínském jazyce, které žalovaný nepřekládal co českého jazyka, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel nespecifikoval, co je obsahem těchto dokumentů ani jaký význam by měly pro řízení mít. Žalovaný proto k jejich překladu nepřistoupil, přičemž toto podrobně rozebral na straně 9 svého rozhodnutí. Tento postup je souladný s § 50 odst. 4 správního řádu i judikaturou Nejvyššího správního soudu, který k tomu v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 – 3, uvedl, že *„úvahu o tom, který z účastníkem navržených důkazů proveden nebude, musí správní orgán náležitě odůvodnit. Z již zmiňovaných limitů zásady zakotvené v § 3 správního řádu vyplývá,*

že odmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo že navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit, tzn., nedisponuje vypovídací potencí, nebo že provedení důkazu je nadbytečné, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto“ (srov. též rozsudek ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 193/2014 - 20). Žalovaný tedy nezatížil řízení vadou, která by vedla k nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti rozhodnutí.

[13] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu